

In še nekaj bi ta okrajni potovalni učitelj lahko in naj imel pod skrbjo: šolske vrte. Sedaj šolski vrtni v obče ne dajo te koristi, katero bi lahko. K večjemu, da se otroci mala drevesa cepiti naučijo, to pa je tudi blizo vse. Šolski vrt mora biti v najožji zvezi z vsemi panogami zemljedelstva dotičnega kraja. Zato pa bi okrajni potovalni učitelj bil jedino pravi mož, ki bi ga imel nadzorovati, mimo tega, da okrajni šolski nadzorniki mnogokrat o kmetijstvu prav malo ali celo nič ne umejo. Naj se le pomisli, koliko bi okrajni kmetijski in pa krajni učitelj za kmetijstvo lahko skupno storila. Ljudski učitelji se morajo o kmetijstvu na učiteljskih precej mnogo učiti, sedaj vsega tega še prav uporabljati ne morejo, v družbi strokovnega potovalnega učitelja pa bi postal faktor, ki bi bil za razvoj kmetijstva eminentne važnosti.

Ne bode dolgo, da bode zopet deželna hiša odprta. Tedaj bi bil čas za to, da se naša misel izpremeni v dejanje; gotovo bi to ne bilo tako težavno; za to pa gg. poslane prosimo, naj jo uvažujejo.

Politični položaj.

Državni politični položaj je jako žalosten. Vlada je liberalno nemška, večina v državnem zboru pa po svoji večini krščansko-slovenska. Prav bi bilo, da odstopi ta vlada ter pride za njo vlada vzeta iz desnice. A Slovanov nočejo za ministre. Vsled teh notranjih razmer mnogo trpijo avstrijski narodi, posebno v gospodarskem oziru. Blagostanje gine in propada, vlada se trudi tlačiti Slovane, ne pa, da bi jim skrbela za kruh.

Slovensko-hrvatska vzajemnost.

Dne 25. oktobra je imela hrvatska stranka prava shod v slavonskem Brodu ob Savi. Zborovalci so se ogrevali ta dan tudi za vzajemnost med Hrvati in Slovenci. Mnogo brzojavk, ki so se izražale za to vzajemnost, je došlo iz vseh slovenskih pokrajin na shod. Tudi mariborski Slovenci smo poslali brzojavko, s katero smo pozdravili zborovalce, ki se navdušujejo za jugoslovansko misel. Čim bolj pritiskajo Nemci na jug, tembolj se Jugoslovani naslanjajo drug ob drugega. Na jugu je bodočnost Avstrije in z njo tudi lepša bodočnost Slovencev in Hrvatov.

veka, za celo zemljo in za celo človeštvo pa ni nobene nevarnosti.

Kaj pa kometova megla? Ali ne bode škodljiva? Ne! Kemikarji ali učenjaki, ki poznajo snovi različnih teles, tudi nebeskih, z vso gotovostjo trdijo, da kometova vsebina ali megla ni nič nevarna za zemeljsko ozračje. Saj tudi leta 1819. in 1823, ko se je naša zemlja vozila skozi sredino kometov, ni vsled kometovih snovi noben človek umrl.

Iz tega vsega sledi, da dne 13. novembra letošnjega leta ne bo konca sveta, da se nam ni ničesar bati zaradi repatice.

Vendar je dobro, da imamo vedno strah pred smrtjo. Seveda smrti se nam ni treba bati zaradi kakega komet, ampak ker ne vemo ne ure, ne dneva, kdaj nas Gospod pokliče pred svoj sodni stol. In grozna bo sodba za istega, kdor nepripravljen, v sovraštvu z Bogom stopi čez prag časa v večnost....

Kdaj pa bo pravzaprav konec sveta? Leta, dneva in ure ne more nihče povedati, ali to lahko povemo, kaj bo se zgodilo, predno se neha svet v sedanji obliki. Sveto pismo samo navaja znamenja, katera se morajo prej zgoditi, predno premine svet. Ta znamenja so: Celemu svetu se mora oznaniti evangelij Gospodov, izvršil se bo velik odpad od katoliške vere, prišel bo z veliko močjo in privlačno silo Antikrist, vrnila se bosta med zemljane Henoh in Elija in ko se to izvrši, potem bo tudi solnce otemnelo, luna ne bo dajala več svetlobe, zvezde bodo padale z neba, nebeske moči se bodo gibale in sveta bo — konec.

Na Češkem.

Na Češkem še vedno vre med ljudstvom zaradi neopravičene odprave jezikovnih naredb. Tudi češki rezervisti delajo nemire, ker jih častniki silijo, da se oglašajo v nemškem jeziku. Toda vlada ne postopa tako milo nasproti užaljenemu češkemu ljudstvu, kakor pred nekaj meseci nasproti veleizdajskim nemcirom avstrijskih Prusakov. Tudi kri sme teči. Vojaki in žandarji streljajo na nedolžne Čehe, kakor na vrabce. Sedaj se čita, da mislijo tudi okoli 100 kranjskih orožnikov poslati na Češko, da streljajo tamkaj na svoje brate. Žalostno usodo imamo avstrijski Slovani, res žalostno!

Srbske reči.

Srbski kralj Aleksander se je mudil pretekli dne na Dunaju, kjer si je iskal ženo, kakor govore. Poprositi je hotel za roko Elizabete, hčerke umrlega cesareviča Rudolfa in njegove soproge Štefanijske. A ničesar ni opravil, cesar se ga niti vsprejeti ni hotel. Sploh so se vedli na Dunaju neki jako hladno nasproti kralju Aleksandru, kajti grozovitosti, ki so se v Srbiji godile vsled najetega napada Knezeviča na Milana, še niso pozabljene. Kralj se je odpeljal z Dunaja v Meran na Tirolsko, da si tam okrepi zdravje, v Srbiji pa med tem vlada in dela dolgove njegov oče Milan.

Vojska v Južni Afriki.

Angleži so bili pri Ladysmithu pošteno tepeni, izgubili so več tisoč vojakov. Kar je vojakov ostalo, so zaprti v mestu in Buri jih oblegajo. Tudi na zapadni strani pri Mafekingu se godi Burom boljše nego Angležem. Pri Ladysmithu so pustili Buri le nekatere čete, z drugimi pa prodirajo zmagovito proti južno-vzhodni strani. Angleži se bojijo, da Buri dospejo kmalu do morja pri Durbani.

Dopisi.

Iz Gornje Savinske doline. Najbolj zaveden kraj, če potujemo po slovenskem Štajarskem, se nam zdi Savinska dolina. In če ta prelep kraj in njegove prebivavce opazujemo, gotovo porečemo, da tam, kjer bistra Savina izvira, tam je tudi doma bistra slovenska pamet. Zakaj v Dolnji Savinski dolini so že nekateri okuženi od liberalstva, te nemške zeli, presajene na slovenska tla. Ali v Gornji Savinski dolini, kjer stoje naši veliki Grintovec, Ojstrica in Košata Radoha, katerim je naš nepozabni Slomšek zapel in zapisal v »Spominsko knjigo« v Solčavi tako ganljivo slovo, tam gori še stoji veren Slovenec za vero in rod svoj, kakor stoje nepremakljivo njegove skalnate gore. Zginja sicer nekdanja blaginja, ali za vse dobro vneti si želijo pomagati in se organizovati ali združevati se in si pomagati na gospodarskem polju. Že meseca majnika, kakor smo zvedeli, ustanovili so v Solčavi »Kmetiško zadrugo.« In meseca avgusta se je ravno tu, kakor tudi v sosednih Lučah napravila »Zadruga za rejo bikov,« pod vodstvom sosebeno nam Savinčanom znanega in priljubljenega zaslužnega štajarskega potovalnega učitelja g. M. Jelovškega, ki s požrtovalno vnemo dela za zboljšanje živinoreje našemu kmetu, temu steburu slovenstva. In na Rečici se je ustanovilo konsumno društvo z Rajfeisnovo posojilnico, za katero pa mimogrede rečeno, naj bo res v prid in blaginjo ljudstva, nikdar pa nekaternikom. Pa kakor se je Gornja Savinska dolina organizovala na gospodarskem polju, organizuj se še na dušnem t. j. slovenskem narodnem verskem polju, in povzdigni uma svetli meč in zasnuj katoliško politično narodno društvo. To bo najboljši odgovor in zagovor gornjegraškemu učiteljskemu društvu, katero se ne more zmatrati ne narodno slovensko, ne katoliško, ker je na Ljubnem socijaldemokratskem, brezdomovinskemu učitelju Horvateku prikimovalo.

Žetale. Dne 22. vinotoka je k nam prišel potovalni učitelj za sadjarstvo in vinarstvo, g. Belé ter nam govoril v šolskem prostoru blizu dve uri; zdelo se nam je tako, kakor bi nam bil sladko olje vlival v naše zevajoče rane. Gospod potovalni učitelj nam je temeljito razložil, kako ravnati s starimi vinogradi, z novimi nasadi, nadalje kako uporabljati umetna (kemična) gnojila, nadalje kako se naj z vinsko posodo ravna in vino varuje boleznimi. Poučeval je nadalje, kako ravnati z gnojem, kako s travniki in z upostošenimi vinogradi. Opozoril nas je na nove škodljive mrčese pri sadnem drevju in trsju. Poučil nas je o žvepljanju trsja in govoril o več drugih rečeh, za kar mu bodi hvala tu izražena. Tudi ni pozabil omeniti koristi kmečke zadruge, akoravno smo pri nas za združanje še gluhi. Ko so se razhajali poslušalci, nastal je med njimi resen in živahen pogovor, ki je kazal, da govor g. potovalnega učitelja ne bo ostal brez sadu.

Sedaj še nekoliko o naših razmerah! Trgatev se je pri nas slabo obnesla, tako da smo komaj četrti del od lani nabrali. Kapljica je še dokaj dobra in močna, ali cena je slabša od lani. Daljnega kupca nimamo; domači prekupei pa nam dajo samo 12-14 kr. za liter. Kako bi potemtakem imel človek veselje do vinarstva? Nabralo se je povprečno največ do 2 polovnjaka na enem oralu in lahko si mislimo, kako bo nam slo trdo letošnje leto, ker marsikateri nima nobenega drugega pridelka kakor samo tega. Davki se nam niso odpisali, ker nimamo človeka, ki bi nam v nesreči pomagal. Blagoslovil nas je Bog letos le s slivami po nekterih vrhovih, ki so nam dale prav okusno žganje. Kdor bi ga potreboval, naj se obrne do nas. Cena mu je 60—70 kr. liter. A tudi vinski kupci dobijo pri nas dobro, nepopačeno blago.

Iz Slovenske Bistrice. Po dolgotrajnem, z raznimi zavirami prepletenem trudu se je posrečilo ustanoviti čitalnico v Slovenski Bistrici. Pogrešali smo dosedaj živo tako društvo s primernimi prostori, kjer bi se zamogli rodoljubi mirno zbirati ter gojiti svoje narodno mišljenje. Temelj k oživitvorjenju čitalnice pa se je postavil z osnovanjem slovenjebistrske posojilnice, ktera se je v teku svojega petletnega vzglednega delovanja tako krepko razvila, da jej je bilo mogoče meseca junija t. l. kupiti od g. Petra Novaka hišo na najlepšem prostoru v sredini mesta Slovenske Bistrice. Takoj se je rodila misel za ustanovljenje čitalnice, osnoval se je odbor ter predložil c. kr. namestniku v Gradec pravila, ktera so se po zahtevani dopolnitvi konečno odobrila. Na prošnjo tega osnovenega odbora je načelstvo tukajšnje posojilnice, uvaževaje veliki pomen čitalnice za razvitek narodnega življenja, v svojem novem domu radodarno prepustilo najlepše prostore čitalnici in jej oskrbelo tudi dostojno pohištvo. Osnovni zbor čitalnice se vrši pa drugo nedeljo dne 19. novembra t. l. v društvenih prostorih ter opozarjamo vse rodoljube iz mesta in okolice, sosebeno pa obrtnike in posestnike, da se udeležijo tega zborovanja in da takoj pristopijo temu prekoristnemu društvu, kajti vsakdor bo našel tam svojemu stanu in poklicu primerno berilo. Novi čitalnici pa iskreno želimo, da se krepko razcvita, krepki in jači v blagor in čast milemu nam narodu!

Frankolovo. Na Frankolovem so se izvršile po dolgem in težkem pričakovanju vendar enkrat dne 22. sept. t. l. občinske volitve, za katere se je mnogo agitiralo. Toda zaman so se jemala razna pooblastila ter dajale sladke obljube vsem onim, ki ne bodo iz »kmetijskega društva« nikogar v odbor volili. Vkljub vsej agitaciji je vendar le polovica odbornikov iz društva. Izvoljeni so pa gg. odborniki v III. razredu g. Bezenšek Dom., Korošec J., Potočnik J., Sošter G., v II. razr. Vrečko Vinc., Bezenšek J., Škoflek Anton, Potnik Janez; v I. razredu Medved Tomaž, Jakup Štefan, Selčan Anton, Medved Boštjan. Radovedni smo se povpraševali, kdo izmed

teh mož bo županom izvoljen. Dne 31. okt. t. l. zbrali so se na povabilo dosedanjega župana vsi novoizvoljeni odborniki v občinski pisarni. Kmalu po 9. uri v navzočnosti okr. komisarja se prične postavno voliti; glasov sta dobila gosp. D. Bezenšek 6 in Štef. Jakub tudi 6, moralo se je torej zopet voliti. Ker pa se je pri tej, kakor tudi pri naslednji ožji volitvi dosegla enakost glasov, moral je razsoditi žreb, katerega je vzdignil J. Bezenšek; žreb je določil g. Štef. Jakupa, dosedanjega našega župana. Bog živi blagega moža, da bi mogel uspešno delovati tudi znanprej v prid cele občine. Nasprotnikom »Kmetijskega društva« pa želimo, naj ga ne zaničujejo, ampak se mu naj kot dobri udje pridružijo, da bo vseh Frankolčanov le eno geslo: Z združenimi močmi za vero, dom, cesarja!

Iz Celja. (Gledališčna igra.) Na Vseh svetnikov dan je naše diletantsko gledališče uprizorilo igro: »Mlinar in njegova hči.« Igra nima bogve kake visoke dramske vrednosti, a prirobnemu ljudstvu ugaja, posebno na predvečer Vseh vernih duš, ko se spominja premnogih dragih svojcev. Ta večer se strinja s čustvi prirobnega ljudstva, ako vidi pred seboj duhove, grobove in smrt. Igra »Mlinar in njegova hči« jim vse to ponuja. Mlinar in njegova hči ni sicer delo slovenskega duha, vendar je pisana popolnoma njegovi nravi primerno. Nesreča, žalost, dušna bolest, v te predmete se najrajši vglablja slovenska poezija. Ni čudo, slovensko ljudstvo je po zgodovini tako vzgojeno, njegova zgodovina ima globoko vtisnjen pečat otočnosti, nesreče! Diletantje so s svojim izglednim igranjem pokazali, da so se ugloboili v igro in umeli njen duh. Mlinarja je predstavljaj g. Perdan. Mlinar ljubi svojo edinko Marico z očetovsko ljubeznijo, vendar se bolj ljubi svoj denar. Ker svojega denarja noče dati sicer poštemu, a ko miš ubogemu Konradu, noče mu dati tudi Marice. Ve, da ga bo naduha kmalu spravila v grob, a srce se mu ne omeči, v njem se ne more porajati nežnejše čustvo. Umreti mora, ko pokaplja svoj denar, in ko je zajedno že pokopal tudi zdravje in tudi srečo svoje hčerke Marice. Gosp. Perdan je igral izvrstno svojo ulogo, značaj trdosrčnosti in bolezen naduhe je pogodil tako dobro, da je človek pozabljal na gledališko iluzijo. Maričina uloga je bila v rokah gospice Mete Bašev. Marica je darovala svoje srce ubogemu Konradu, in to je njena nesreča, njena smrt. Oče jo zaradi tega mrzi. Koliko trdih besed mora slišati, koliko solz preliti! Gospica Baševa je ustvarila pred našimi očmi z dovršenostjo nesrečno Marico. Njena ljubezniva prikazen, njen zvonki glas, a zraven njena tužna usoda v ulogi, to vse je uplivalo, da smo se tembolj čutili vso brezmejno nesrečo mlinarjeve hčerke. Vrhunec umetniške nadarjenosti gospice Bašev pa smo občudovali v zadnjem prizoru, ko je plaval smrtni angel nad njo, da odnese na svojih mrzlih krilih mlado življenje v nebeske visočine. Njeno obličje je bilo smrtno-bledo, tudi Konradov prihod ga ni mogel pordečiti, le blaženost usmev je privabil okoli umirajočih usten, glas je bil tiho pojemajoč, kretanje težko-počasno — zdelo se nam je, da gledamo žalostno istino.

Gosp. Salmič je sicer komik, a tudi resno ulogo Konradovo je igral v splošno zadovoljnost. Uloga županje v igri ni sijajna, kakršne si želijo najrajši igralci, a igrala se je ta večer sijajno. Tudi najstrožji kritik bi ne mogel najti v uprizarjanju najmanjše napake. Skrbno gostilničarko je igrala gospica Filipičeva. Uspela ji je uloga tako dobro, da smo le obžalovali, zakaj ji ni prisojena daljša navzočnost na odru. Tudi vse druge vloge so bile v dobrih rokah. Občinstvo, katerega je bilo natlačeno polno, je kazalo svojo zadovoljnost z večkratnim glasnim ploskanjem. Pavze je izpolnjevala slavnoznana narodna godba pod spretnim vodstvom gosp. Koruna. — Da se kmalu vidimo zopet v našem slovenskem celjskem gledališču!

Iz Konjic. Marsikateri priprost Slovenec smatra vsacega Nemca nekim zvišenim bitjem, ker ne ve, da ti ljudje niso vredni, da bi mu škornje sezuvali. Ne le, da povsod našim svetnim pravicam z vsemi štirimi nasprotujejo, oni nas celo dejanski napadajo in da pri takih napadih ni kak Slovenec ubit, se ima le svoji lastni sreči zahvaliti. Saj še niso pozabljeni dnovi groze v Celji, še ne smejo pozabljeni biti oni napadi, koje smo mi v Konjicah doživeli.

In spet moramo slovensk. svetu naznaniti novo nemško nesramnost. V temni noči, ko vsak pošten človek spi, pomazali so tablo naše mlade čitalnice. Morda poreče kaka pohlevna slovenska dušica: »To storil je samo jeden, ali dva«. Da, mogoče je, da jih ni več mazalo, a prišli so drugi dan vsi generali konjiškega nemštva in so se krohotali pomazani tabli. S tem so pokazali, da ta zločin odobravajo, da ga smatrajo junaštvom, vzeli so nesramni čin na svoj račun. Kaj ni to sramotno? Pa naši nemšturi se ne znajo več sramovati, ker so že preniško padli.

Ah, zakaj smo mi Slovenci tako pohlevni! Že davno bi se morali teh nesramnih nemških gostov otresti! Mi pa jih še podpiramo. K našim najhujšim nasprotnikom hodimo kupovat — meneč, da mogoče za jeden bori krajcar ceneje dobimo, a ne pomislimo, da s tem vse svoje novce znosimo v nenasitno nemško žrelo.

Ker se se hvala Bogu znamo sramovati, sramujmo se, ker se tako slabo držimo gesla: Svoji k svojim!! In kak lep odgovor bi se zamogel dati na to najnovejšo zločinstvo: Vsak zaveden Slovenec konjiškega okraja pristopi naj k čitalnici, vsak pravi Slovenec ogiblje naj se nemške trgovine, nemške gostilne, nemških obrtnikov, saj, hvala Bogu, dobimo vse, kar rabimo, ravno tako dobro in še boljše pri Slovincu. Za danes toliko, — drugič več.

Zadruženje.

(Govor g. Ivana Kač-a.)

((Dolge.))

Da se da to istinito doseči, hočem zopet dokazati s številkami! Naši kmetovalci se morajo naučiti, da bodo izkopali zlati zaklad, ki leži v zemlji v tako obilni meri zakopan. Morajo se naučiti, da je prav lahko prisiliti našo zemljo, da nam da še enkrat, celo dvakrat toliko dohodkov, kakor dosedaj. Morajo se naučiti, da se prav lahko dajo stroški nadkriliti z dohodki. Začeti pa moramo pri travnikih. Mi bomo, ko smo združeni v kompaktno zvezo, se skupnim delom spravili vodo z naših travnikov, kjer so premokri, bomo pa napeljali vodo na travnike, kjer so presuhi. S travniškimi branami bomo obdelovali naše travnike in jih pognojili z umetnimi gnojili ter obsejali z dobrimi travniškimi semeni. Tako bomo prisilili naše travnike, da nam dajo še enkrat, celo dvakrat več in tudi boljše krmo kot dosedaj. In kaj sledi iz tega? Iz tega sledi, da bomo z obilo in dobro klajo redili še enkrat, recimo dvakrat toliko domače hasnive živine kot dosedaj. Živino pa bomo imeli tudi vsled tega boljše, ker si bomo isto vsled združenja po plemenski živali zboljšali. Ko imamo enkrat več in boljše živine, gledali bomo vsled združenja, da si napravimo tudi zavarovalnico za živino.

Dosedaj nimamo poljedelci v Avstriji zavarovalnic zoper nezgode in nesreče pri živini, in vendar je to zavarovanje zelo potrebno in koristno. Saj nam je znano, da če pogine srednjemu kmetu ena ali druga večja žival, da ga za več let potisne nazaj v napredu blagostanja in veliko časa se ne zaceli taka rana v kmetijstvu. Ko pa smo združeni poljedelci v zvezo kmetijskih zadrug, si bomo svojo domačo živino zavarovali vzajemno med seboj in da gre to prav lahko, hočem dokazati.

Spodnještajarski gospodarji redimo, ko smo si živino pomnožili, recimo 500.000 glav živine. To živino si vzajemno med seboj zavarujemo in sicer povprečno mlado in staro, s 100 gld. vrednosti. Zavarovali smo si torej našo živino za 50.000.000 gld. Kakor nam kaže statistika, pogine povprečno pol odstotka domače živine, torej na Spodnjem Štajarskem približno 500 glav v vrednosti 250.000 gld. Iz tega sledi, da si lahko zavarujemo vso našo domačo živino s 0,6 kr., kar da zavarovalnine 300.000 gld., da nam ostane za upravne stroške in rezervni zaklad 50.000 gld. vsako leto.

Ravno kakor pri zavarovanju živine, ravno tako je z zavarovanjem polja zoper točno škodo. Tudi to zavarovanje se da prav lahko izvršiti, ako smo zjedineni vsi poljedelci in si zavarujemo naše poljske pridelke vzajemno, skupno. Poglejmo številk. Vzemimo povprečne dohodke polja in vinogradov na Spodnjem Štajarskem z 20 milj. gld. vrednosti. Povprečno napravi toča vsako leto škode po $\frac{1}{2}\%$, t. j. v našem slučaju 100.000 gld. resnične škode. Iz tega sledi, da si lahko zavarujemo vse naše pridelke s $\frac{3}{4}$ krajcarja od 1 gld., kar nam da zavarovalnine 150.000 gld., tako da nam ostane za upravne stroške in rezervni zaklad zopet vsako leto po 50.000 gld.

Ravno kakor pri teh zavarovanjih, tako je tudi pri zavarovanju zoper požarne škode; kajti če smo vsi skupaj vzajemno zavarovani, pride nam vsako zavarovanje veliko ceneje in dobiček ostane doma, v žepih plačevalcev, oziroma zavarovalcev.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Duhovniške spremembe.) Prestavljeni so č. č. gg. kapelani: Franc Lovrenko iz Mute k Sv. Rupertu nad Laškim, Ivan Markošek iz Sv. Martina v Rožni dolini v Vitanje, Melhijor Zorko iz St. Ruperta nad Laškim v Prihovo.

(Slovensko posestvo ob meji) na prodaji! V prijetnem kraju Spodnje Štajarske je na prodaj večje posestvo z novim mlinom in dobro obiskovano gostilno. V kraju je pošta. Posestvo bi ob najmanjšem trudu dajalo lepe dohodke. Da ne pride posestvo tujcem v roke, izposluje »Naša straža« izredno nizko ceno. Prijave vsprejema »Naša straža« v Ljubljani, ki daje tudi potrebna pojasnila. Načelstvo »Naše straže«.

(Sentiljski Slovenci in sosedje,) pridite gotovo vsi na shod prihodnjo nedeljo! Združimo se in delujmo vsi za napredek slovenskega ljudstva ob meji!

(Iz Celja.) Fran Korun Koželjski snuje klub slovenskih citrašev. Pri njem se je treba javiti za pristop. — Godbeni klub in pevsko društvo bosta priredila dne 12. t. m. občni Martinov večer. — Osnovni občni zbor delavskega stavbenega društva se vrši dne 19. t. m. ob 3. popoldne v gostilni »Narodnega doma«.

(Slovenska trgovina v Celju.) Kakor nam poročajo, se je v Celju ustanovila druga za vzdrževanje železne trgovine. Za trgovino in skladišče se je nakupila dr. Srebretova hiša na Graški cesti. Že sedaj opozarjamo slovenske trgovce na to trgovino. Kateri trgovec ne bo prodajal železa iz te trgovine, bo neizprosno bojkotiran. Slovenskim trgovcem bo se pravočasno naznanila otvoritev trgovine.

(Izvenredna nemška robotost.) Kadar celjski prusaki napadajo naše Slovence, je to seveda ostudno in odločne obsodbe vredno, toda človek si vendar zraven misli, fakinaža je pač fakinaža, je že tako vzgojena. Zadnji čas pa se množijo dejstva, koja so nas prepričala, da je tudi premnogo drugih štajarskih Nemcev tako robato vzgojenih, kakor celjska fakinaža. Tako se je dne 6. novembra celo poslanec Valc v Bruku izrazil, da